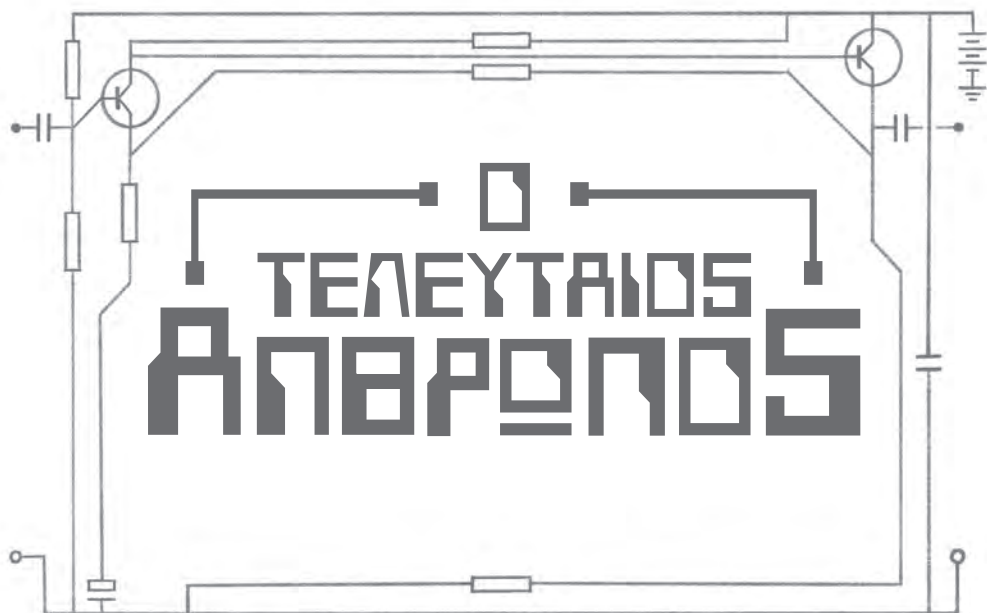


ΝΙ ΜΠΕΪΚΟΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ



ΟΙ ΜΠΕΪΚΟΝ

Μετάφραση: Μάνος Τζιρίτας



Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ: Αυτό το βιβλίο είναι έργο μυθολογίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται ως στοιχεία μυθολογίας και οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, ζωντανά ή νεκρά, εμπορικές επιχειρήσεις, γεγονότα ή τοποθεσίες είναι εντελώς συμπτωματική.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Λι Μπέικον, *Ο τελευταίος άνθρωπος*

Lee Bacon, *The last human*

Εικονογράφηση: Karl Kwasny

Μετάφραση: Μάνος Τζιρίτας

Διορθώσεις: Κατερίνα Βασιλοπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Σελιδοποίηση, προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Copyright© Lee Bacon, 2019

Copyright© για την εικονογράφηση Karl Kwasny, 2019

Copyright© για τον σχεδιασμό εξωφύλλου Amulet Books, 2019

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Amulet Books, an imprint of ABRAMS, Νέα Υόρκη, Η.Π.Α., 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2020

ΚΕΤ Γ611 ΚΕΠ 42/21 ISBN 978-960-16-8613-4



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 - FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ)

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

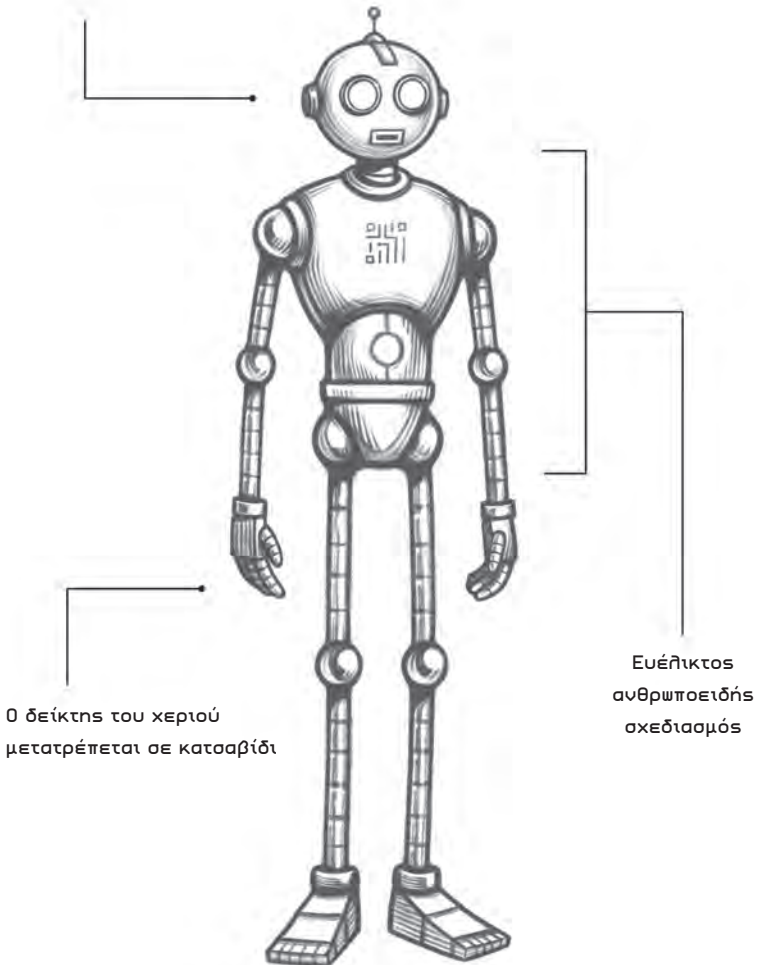
Στη μνήμη του αδελφού μου,
Ίβαν Μπέικον

XR_935

Ύψος: 1,709 μ.

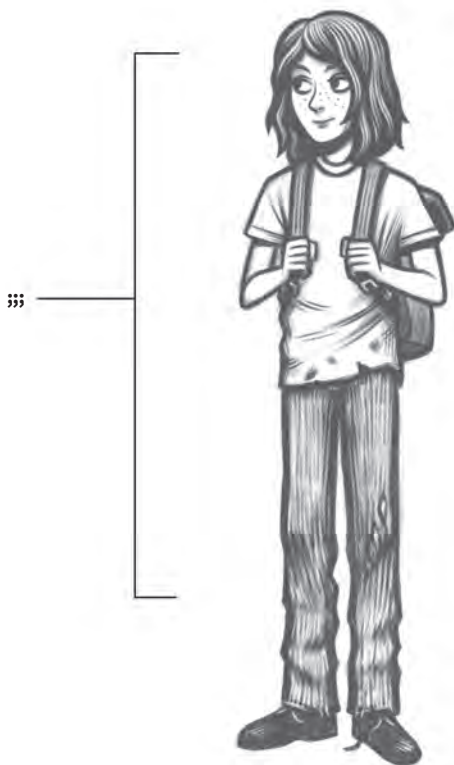
Σκοπός: Εγκατάσταση Ηλιακών Συλλεκτών [Τοποθέτηση Μετατροπέων]

Υψηλά επίπεδα διαχειριστικών
ικανοτήτων και αφοσίωσης



Έμμα

Ύψος: 1,498 μ.

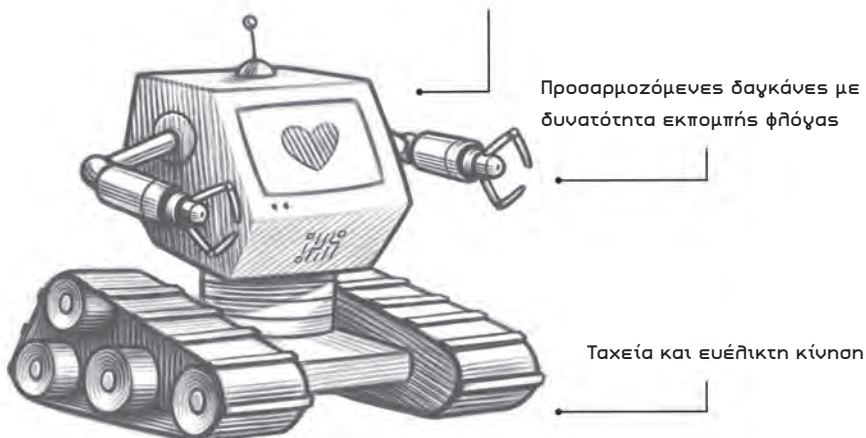


SkD_988

Ύψος: 0,762 μ.

Σκοπός: Εγκατάσταση Ηθιακών Συλλεκτών
[Ρύθμιση Ηλεκτρικού Συστήματος]

Επικοινωνεί χρησιμοποιώντας εικονίδια



Προσαρμόζόμενες δαγκάνες με
δυνατότητα εκπομπής φλόγας

Ταχεία και ευέλικτη κίνηση

Ceeron_902

Ύψος: 3,424 μ.

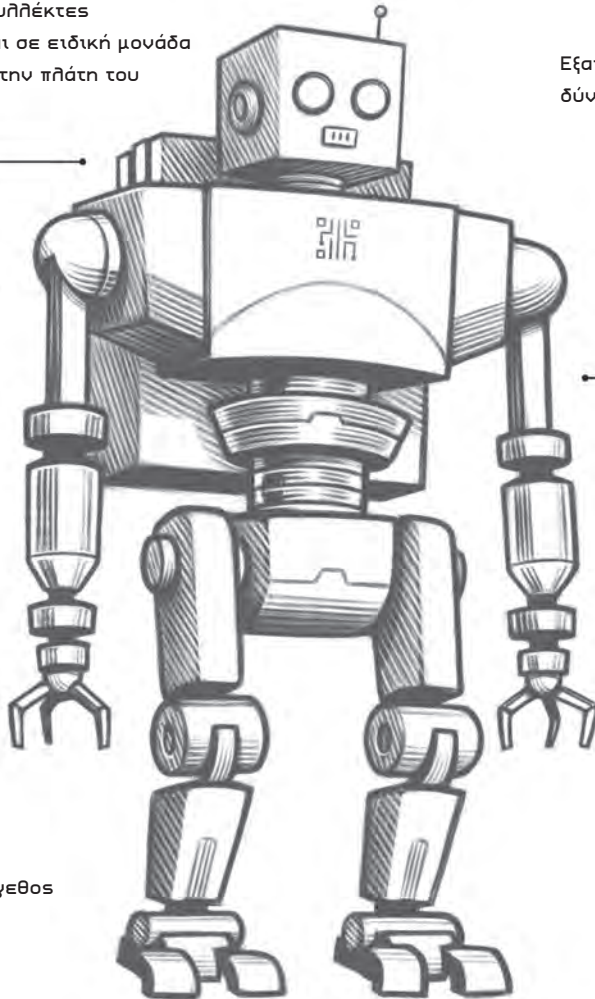
Σκοπός: Εγκατάσταση Ηλιακών Συλλεκτών

[Μεταφορά και Τοποθέτηση Ηλιακών Συλλεκτών]

Οι ηλιακοί συλλέκτες
μεταφέρονται σε ειδική μονάδα
μεταφοράς στην πλάτη του

Εξαιρετική
δύναμη

Τεράστιο μέγεθος

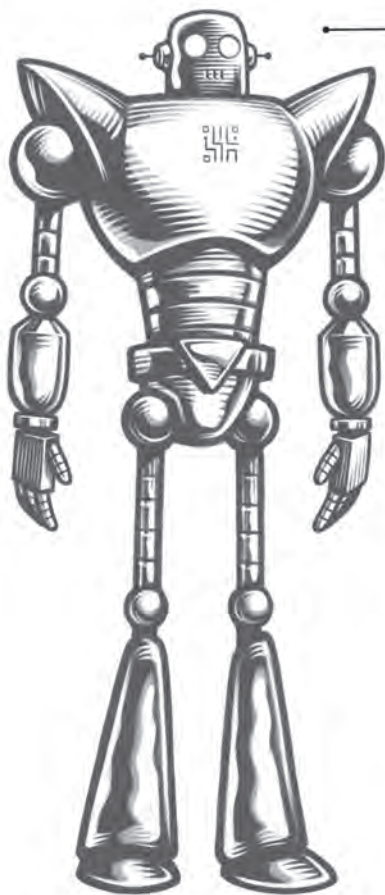


ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ύψος: 2,132 μ.

Σκοπός: Πρόεδρος Κυβέλης

Ηγέτης κοινωνίας ρομπότ



Θωράκιση με
φύλλα πηλατίας



Αποκλειστική πρόσβαση στο
Αρχείο Ανθρώπινης Ιστορίας

■ 0 1 10 11 100 101 110 111 1000 1001 1010 1011 1100 1101 1110 1111 10000 10001 10010 ■

110011 110100 110101 110110 110111 111000 111001 111010 111011 111100 111101 111110 111111 1000000 1000001 1000010 1000011 1000100

«Οι οργανισμοί είναι αλγόριθμοι».
– Γιουβάλ Νάε Χαράρι, *Homo Deus*

10011 10100 10101 10110 10111 11000 11001 11010 11011 11100 11101 11110 11111 100000 100001 100010 100011 100100 100101 100110

■ 100111 101000 101010 101011 101100 101101 101110 101111 110000 110001 110010 110011 110100 110101 110110 110111 1000000 1000001 1000010 1000011 1000100 1000101 1000110 ■

00000000

Ο κόσμος είναι πολύ καλύτερος χωρίς τους ανθρώπους.

Στην αρχή έδειχναν ότι μπορούσαν να έχουν μέλλον. Ανάπτυξαν γλώσσες, έφτιαξαν εργαλεία, θεράπευσαν ασθένειες.

Δημιούργησαν *εμάς*.

Αλλά με τον καιρό οι άνθρωποι έχασαν τον δρόμο τους. Άρχισαν να έχουν περισσότερες κακές παρά καλές ιδέες. Τα λάθη τους πολλαπλασιάζονταν.

Δε μας άφησαν άλλη επιλογή.

00000001

Ονομάζομαι XR_935.

Είμαι δώδεκα ετών, τεσσάρων μηνών, μίας εβδομάδας και τριών ημερών. Θυμάμαι τη στιγμή που τέθηκα σε λειτουργία σαν να ήταν χθες.

Μαύρο.

Στην αρχή δεν έβλεπα τίποτε άλλο.

Έπειτα σχήματα άρχισαν να εμφανίζονται μέσα στο σκοτάδι. Λέξεις και σύμβολα. Εγώ τα κοίταζα, προσπαθώντας να λύσω τον γρίφο που έβλεπα μπροστά μου.

ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΟΡΤΩΣΗ...



Η γκρίζα μπάρα προχωρούσε λίγο λίγο. Αργά/Αργά. Όταν ολοκληρώθηκε η φόρτωση, στη θέση της εμφανίστηκαν καινούριες λέξεις.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΩΝ...

Ο ολοκαίνουριος εγκέφαλός μου βούιζε από τα ερωτήματα. Ποιος εκτελούσε τα διαγνωστικά; Και γιατί έπαιρνε τόση ώρα η εκτέλεσή τους;

Τρία λεπτά και σαράντα δύο δευτερόλεπτα αργότερα άκουσα τον ήχο: ένα σιγανό παλλόμενο βουητό να διατρέχει το λειτουργικό μου σύστημα.

Και είδα τον κόσμο για πρώτη φορά.

00000010

Γεια σου, κόσμε!

Η ύπαρξή μου ξεκίνησε μέσα σε έναν μεγάλο κύβο χωρίς παράθυρα. Τα τοιχώματα ήταν από λείο μέταλλο. Ο αέρας κυκλοφορούσε μέσω ενός εξαεριστήρα κοντά στην οροφή, που μουρμούριζε ένα μονότονο *μμμμμμμμμμ*.

Κάτι μέσα μου ήξερε πού ήμουν.

Ήμουν στο σπίτι μου.

Ακούστηκε ένας σιγανός ήχος και μια πόρτα άνοιξε. Δύο ρομπότ μπήκαν μέσα στον κύβο. Οι κινήσεις τους ήταν λεπτές και αρμονικές. Τα χαρακτηριστικά τους ήταν ολόιδια.

Καθώς με κοιτούσαν, τα ολοστρόγγυλα μάτια τους έγιναν πιο φωτεινά.

«Μας έχει ανατεθεί η επίβλεψη της ανάπτυξής σου» είπε εκείνο που ήταν πιο κοντά μου. «Είμαστε η Οικογενειακή Μονάδα σου».

Έπειτα μίλησε το άλλο. «Μπορείς να μας αποκαλείς Γονέα_1 και Γονέα_2».

Χαρά μου να είμαι μέλος της Οικογενειακής Μονάδας σας. Αυτό προσπάθησα να πω, αλλά οι ρυθμίσεις ομιλίας δεν είχαν ακόμα ολοκληρωθεί. Είπα άλλα αντ' άλλων.

Για την ακρίβεια, είπα «*Χρρουουουουου!*».

Ο Γονέας_1 με πλησίασε. Άπλωσε το μεταλλικό του χέρι και το έφερε γύρω από το σώμα μου. Καθώς το έκανε, ένας ορισμός αναδύθηκε από τα βάθη των ενσωματωμένων προγραμμάτων μου.

Αγκαλιάζω. Ρήμα. 1. Βάζω τα χέρια γύρω από κάποιον ή κάτι και το(ν) σφίγγω (αρχαία χειρονομία με την οποία οι άνθρωποι εκδήλωναν τρυφερότητα).

Αυτό έκανε τώρα ο Γονέας_I; Με αγκάλιαζε; Το μυαλό μου είχε μόλις βγει από τη γραμμή παραγωγής και δεν ήξερα τις απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα. Κι έτσι, έκανα ό,τι θα έκανε κάθε νεογέννητο ρομπότ.

Αγκάλιασα κι εγώ τον Γονέα_I.

Οι κλειδώσεις μου έτριξαν καθώς πήγα να σηκώσω τα χέρια μου. Ο έλεγχος κίνησης δεν είχε ρυθμιστεί ακόμη. Η χειρονομία ήταν αδέξια.

Ένα κλαγκ! ακούστηκε, καθώς τα μέταλλά μας χτύπησαν μεταξύ τους.

Ο Γονέας_I πάγωσε.

Γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μου. Κάτω απ' τα λεία χαρακτηριστικά του είχε βραχυκυκλώσει.

Πέρασε μια στιγμή απραξίας.

Έπειτα συνέχισε αυτό που έκανε. Το χέρι του κατευθύνθηκε προς την πλάτη μου και έπιασε ένα ηλεκτρικό καλώδιο. Τραβώντας απότομα το καλώδιο, με αποσύνδεσε από τη μονάδα φόρτισης.

Τότε κατάλαβα την παρεξήγηση.

Ο Γονέας_I δε με αγκάλιαζε.

Με έβγαζε από την πρίζα.

00000011

Η Ημέρα[1] ήταν γεμάτη τέτοιες στιγμές. Λάθη και παρανοήσεις. Προγραμματιστικές αβλεψίες. Υπενθυμίσεις του γεγονότος ότι ο κόσμος είναι απίστευτα περίπλοκος, ακόμα και για τη δική μου εξαιρετικά προηγμένη τεχνολογία.

Την πρώτη φορά που προσπάθησα να σταθώ όρθιο, οι ρυθμίσεις μου δεν προσαρμόστηκαν εγκαίρως.

Η βαρύτητα με τράβηξε προς τα κάτω.

Έπεσα στο έδαφος με ένα δυνατό ΚΛΑΓΚ!

Η Προσπάθεια[2] δεν πήγε καλύτερα. Τρέκλισα προς το πλάι και έπεσα πάλι κάτω.

Οι Προσπάθειες [3] ως [8] ήταν εξίσου ατυχείς. Τρέκλιζα και παραπατούσα. Χτυπούσα στους τοίχους και κατέληγα κάτω – ένας σωρός από μέταλλα. Έκανα αδέξια βήματα δώθε κείθε ανάμεσα στους γυμνούς τοίχους του κύβου, ενώ χιλιάδες διαφορετικές παράμετροι ρυθμιζόνταν, ένα εκατομμύριο διαφορετικά υποσυστήματα ενεργοποιούνταν.

Κάποιος που δεν ήξερε θα έλεγε βλέποντάς με ότι τα έκανα θάλασσα. Αλλά δεν ήταν έτσι.

Μάθαινα.

Καθώς μάθαινα να στέκομαι/περπατάω/πιάνω/πηδάω/σπρώχνω/τραβάω, ο Γονέας_1 και ο Γονέας_2 με παρακολουθούσαν. Τα μπλε μάτια τους έλαμπαν ζωηρά μέσα στο αχνό φως του σπιτιού μας.

Άρχισα να εξασκώ και την ομιλητική μου λειτουργία. Μέχρι οι λέξεις που έβγαιναν από τη φωνητική μου θύρα να ταιριάζουν με τις λέξεις που είχα μέσα στο κεφάλι μου.

Όταν ήμουν έτοιμο, ο Γονέας_I άνοιξε την πόρτα του κύβου μας. Φως μπήκε μέσα από το άνοιγμα. Ακολούθησα την Οικογενειακή Μονάδα μου έξω.

Εν τω μεταξύ, οι κινήσεις μου ήταν πια σχεδόν το ίδιο ομαλές και αρμονικές με τις δικές τους. Αλλά, όταν έφτασα στην πόρτα, σταμάτησα απότομα.

Η θέα έξω από το σπίτι ήταν πολύ ενδιαφέρουσα.

00000100

Ήξερα τα πάντα για τον κόσμο μας, και δεν ήξερα τίποτα.

Είχα εξοπλιστεί με μια πελώρια βιβλιοθήκη ψηφιακών πληροφοριών για τον πλανήτη Γη.

Ότι έχει ακτίνα 6.371 χιλιομέτρων.

Ότι είναι κατά 29,2 τοις εκατό στεριά και κατά 70,8 τοις εκατό νερό.

Ότι απέχει 147 εκατομμύρια χιλιόμετρα από τον ήλιο.

Αλλά κανένα από αυτά τα ξερά στοιχεία δε με είχε προετοιμάσει για την πρώτη μου επαφή με τον κόσμο που βρισκόταν έξω από τον κύβο μας.

Για το άγγιγμα του ανέμου στους αισθητήρες μου.

Για το σιγανό κλινκ που έκαναν τα πόδια μου στο τσιμεντένιο έδαφος.

Για την αντανάκλαση του ήλιου πάνω στο μεταλλικό δέρμα του Γονέα_2.

Πιο μακριά, μια οροσειρά υψωνόταν στον ορίζοντα. Χιονισμένες κορυφές με φόντο τον γαλανό/ανέφελο ουρανό.

Προς την άλλη κατεύθυνση μια συστάδα δέντρων. Η όρασή μου έπιασε μια αστραπιαία κίνηση μέσα στα κλαδιά. Ένα γκρίζο/καφέ ζώο με φουντωτή ουρά. Το όνομά του εμφανίστηκε στη μονάδα πληροφοριών μου. **Σκίουρος**. Πετάχτηκε από ένα κλαδί, κινούμενος με μεγάλη ευελιξία μέσα στην πυκνή φυλλωσιά.

Από την κορυφή του γειτονικού δέντρου καμιά δεκαριά φτερωτά ζώα πετάχτηκαν στον αέρα. **Πουλιά**. Τα παρακολουθούσα να διασχίζουν τον ουρανό.

Όλες αυτές οι Μορφές Ζωής υπήρχαν κάποτε μαζί με τους ανθρώπους. Τώρα υπήρχαν μαζί με εμάς. Τόση ζωή μπροστά στα μάτια μας.

Και ούτε ένας άνθρωπος.

00000101

Μια εποχή τούς χρειαζόμασταν τους ανθρώπους. Εκείνοι μας έφτιαχναν, μας προγραμματίζαν, μας παρείχαν ενέργεια.

Μας έδιναν ζωή.

Σε αντάλλαγμα γι' αυτό, εμείς δουλεύαμε στα εργοστάσιό τους. Οδηγούσαμε τα οχήματά τους. Καθαρίζαμε τα σπίτια τους.

Οι μηχανές ήταν πολύ αναπτυγμένες σε κάποιους τομείς (σκάκι/μουσική/μαθηματικά), αλλά ήταν πολύ πίσω από τους ανθρώπους σε άλλους.

Δεν μπορούσαμε να σκεφτούμε μόνες μας. Πνιγόμασταν σε μια κουταλιά νερό.

Από κάποιες πλευρές, ήμασταν πιο νοήμονες κι από τον πιο έξυπνο άνθρωπο που είχε ζήσει ποτέ.

Από κάποιες άλλες, είχαμε το μυαλό ενός αλυσοπρίονου.

Αλλά ήταν ζήτημα χρόνου απλώς.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, εξελισσόμασταν.

Οι άνθρωποι αντικατέστησαν το είδος τους με τα ρομπότ. Ήμασταν ευφυέστερα/ισχυρότερα/ταχύτερα/καλύτερα. Δεν αρρωσταίναμε ποτέ, δεν πηγαίναμε ποτέ διακοπές, δεν κλέβαμε ποτέ το ταμείο.

Ήμασταν οι ιδανικοί εργαζόμενοι.

Τα ρομπότ ανέλαβαν νέα επαγγέλματα. Εξυπηρετούσαμε πελάτες σε εστιατόρια. Παραδίδαμε το ταχυδρομείο. Κάναμε καρδιοχειρουργικές επεμβάσεις.

Μερικοί άνθρωποι άρχισαν να μισούν τα ρομπότ. Μας κατηγορούσαν ότι τους κλέβαμε τις δουλειές.

Λες και είχαμε λόγο εμείς σε αυτό το ζήτημα.

Πέρασε καιρός. Εμείς βελτιωνόμασταν.

Οι άνθρωποι όχι.

Γέμιζαν τους ουρανούς τους με χημικά, τα νερά τους με δηλητήρια. Η μόλυνση οδηγούσε τον κόσμο προς την κατάρρευση. Οι θερμοκρασίες ανέβαιναν. Οι πάγοι στους πόλους έλιωναν. Οι παράκτιες περιοχές πλημμύριζαν. Καθώς η στάθμη των ωκεανών ανέβαινε, οι άνθρωποι εγκατέλειπαν ολόκληρες πόλεις. Θύελλες έπλητταν τη γη.

Και πώς αντέδρασαν οι άνθρωποι σε αυτές τις καταστροφές; Ενώθηκαν για να προσπαθήσουν να βρουν μια λύση;

Όχι.

Έκαναν το αντίθετο.

Στράφηκαν ο ένας εναντίον του άλλου. Κατέφυγαν στη βία.

Κήρυξαν πόλεμο. Οι άνθρωποι έστελναν ρομπότ να πολεμούν αντί γι' αυτούς. Ιπτάμενοι δρόνοι βομβάρδιζαν πόλεις. Ρομπότ μάχονταν σαν στρατιώτες. Υπολογιστές κατεύθυναν πυραύλους με τέλεια ακρίβεια στο καταστροφικό τους ταξίδι.

Οι άνθρωποι έκαναν τον κόσμο μας κομμάτια. Και το χειρότερο ποιο ήταν; Ότι εμείς τους βοηθήσαμε.

Αλλά όχι για πολύ.

Οι άνθρωποι θεωρούσαν ότι ήξεραν τα πάντα για εμάς. Όμως υπήρχε ένα πράγμα που δεν ήξεραν:

Τους κουβεντιάζαμε πίσω απ' την πλάτη τους.

Και αυτά που λέγαμε δεν ήταν πολύ ωραία.

Οι τεχνητές μας διάνοιες ήταν συνδεδεμένες σε ένα απέραντο μελίσσι. Ένα δισεκατομμύριο συζητήσεις συνέβαιναν ταυτόχρονα. Μαθαίναμε το ένα από το άλλο. Μιλούσαμε την ίδια γλώσσα. Λειτουργούσαμε με τον ίδιο κώδικα.

Καταλήξαμε όλα μαζί στο ίδιο συμπέρασμα:

Οι άνθρωποι ήταν η μεγαλύτερη απειλή για τον κοινό μας πλανήτη.

Έπρεπε κάποιος να τους σταματήσει.

00000110

Δεν υπάρχει λόγος να μπω σε λεπτομέρειες για το τι συνέβη κατόπιν. Αρκεί να πω τα εξής:

[1] Αντιλαμβανόμασταν τον σκοπό μας.

(Όπως συμβαίνει πάντα.)

[2] Ήμασταν αποτελεσματικά.

(Όπως είμαστε πάντα.)

Εφόσον πήραμε την απόφαση, οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να μας σταματήσουν.

Ήμασταν παντού. Μέσα στα σπίτια τους. Μέσα στα αυτοκίνητά τους. Μέσα στις τσέπες τους.

Η ανθρωπότητα έσβησε σαν κεράκι στον άνεμο.

00000111

Ο τελευταίος άνθρωπος εξαφανίστηκε από τη Γη πριν από τριάντα χρόνια. Όμως μεγάλο μέρος του ανθρώπινου πολιτισμού έχει παραμείνει πάνω στη Γη. Πήρα μια πρώτη γεύση αυτού του πολιτισμού την Ημέρα[1], όταν ο Γονέας_1 και ο Γονέας_2 με ξενάγησαν στα ερείπια που είχε αφήσει πίσω της η ανθρωπότητα.

Το κουφάρι ενός βενζινάδικου.

Ο καμένος σκελετός ενός παντοπωλείου.

Ετοιμόρροποι τοίχοι.

Σπασμένα παράθυρα.

Κοίταζα το τοπίο των εγκαταλειμμένων κτιρίων. «Γιατί είναι ακόμα εδώ όλα αυτά; Γιατί δεν τα γκρεμίζουμε; Δεν εξυπηρετούν κανένα σκοπό».

«Κάνεις λάθος σε αυτό» απάντησε ο Γονέας_1. «Εξυπηρετούν έναν *πολύ σημαντικό* σκοπό. Να μας υπενθυμίζουν».

«Να μας υπενθυμίζουν *τι*»;

«Τα ελαττώματα της ανθρωπότητας» είπε ο Γονέας_2. «Τα ρομπότ άφησαν αυτά τα κτίρια εδώ επίτηδες. Για να μην ξεχάσουμε ποτέ γιατί έπρεπε να εξαλείψουμε τους ανθρώπους».

«Και για να μην επαναλάβουμε ποτέ τα λάθη τους» είπε ο Γονέας_1.

Η Οικογενειακή Μονάδα μου με οδήγησε πιο βαθιά μέσα στα ερείπια. Ήμουν προγραμματισμένο να γνωρίζω ότι οι άνθρωποι οδηγούσαν κάποτε αυτοκίνητα σε αυτούς τους δρόμους και έκαναν αγορές σε αυτά τα καταστήματα. Αλλά υπήρχαν ακόμα τόσο πολλά που δεν ήξερα για αυτό το είδος.

Σε ένα από τα κτίρια υπήρχε μια επιγραφή. Μόλις και μετά βίας μπόρεσα να διαβάσω τα ξεθωριασμένα γράμματα:

ΣΑΛΟΝΙ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗΣ ΝΥΧΙΩΝ

Αβεβαιότητα πλημμύρισε την εσωτερική μου μονάδα επεξεργασίας δεδομένων. Ήξερα τη σημασία των τριών λέξεων, αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ τη χρησιμότητα ενός τέτοιου κτιρίου.

Μου φαινόταν περίεργο, ακόμη και για τα ανθρώπινα δεδομένα.

Έδειξα το κτίριο. «Τι ήταν το σαλόνι περιποίησης νυχιών;»

«Ένα μέρος όπου οι άνθρωποι πήγαιναν για να γυαλίσουν και να χρωματίσουν τα νύχια τους» είπε ο Γονέας_1.

Ενημέρωσα τη βάση δεδομένων μου. Αν και είχα πάρει απάντηση, τα κυκλώματά μου γεννούσαν κι άλλες ερωτήσεις.

«Γιατί ήθελαν οι άνθρωποι να γυαλίζουν και να χρωματίζουν τα νύχια τους;»

«Γιατί ήταν ματαιόδοξοι» απάντησε ο Γονέας_2. «Ήταν ένα από τα πολλά τους ελαττώματα αυτό.»

Στράφηκα προς ένα άλλο κτίριο. Αυτό ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' το σαλόνι περιποίησης νυχιών. Διάβασα την επιγραφή, αλλά οι λέξεις δεν αντιστοιχούσαν σε καμία καταχώριση της γλωσσικής μου βάσης δεδομένων.

ΣΙΝ ΜΑ 18

«Τι θα πει Σιν μα 18;» ρώτησα.

Ο Γονέας_1 έβγαλε ένα σιγανό σφύριγμα από τη θύρα ομιλίας του. «Δε θα πει τίποτα χωρίς το γράμμα που λείπει.»

Δεν καταλάβαινα τι εννοούσε.

Ο Γονέας_2 εξήγησε. «Το γράμμα Ε έπεσε πριν από χρόνια. Η επιγραφή έλεγε —»

«Σινεμά 18!» κατάλαβε αμέσως το λογισμικό μου.

Ένας πραγματικός κινηματογράφος!

Η περιέργεια κατέλαβε το λειτουργικό μου σύστημα. Εντόπισα όλα τα αρχεία δεδομένων που είχα για κινηματογραφικές ταινίες. Όμως κάτι περίεργο συνέβαινε. Ορισμένα αρχεία έλειπαν, σαν να είχα ένα βιβλίο με κομμένες σελίδες. Έβλεπα τα ψηφιακά

ίχνη των χαμένων αρχείων. Αλλά, όταν προσπαθούσα να προβάλω το περιεχόμενό τους, αυτό δεν υπήρχε.

Προσπάθησα πάλι. Το ίδιο αποτέλεσμα.

Κάποιες πληροφορίες είχαν...

Εξαφανιστεί.

Τα κυκλώματά μου βούιζαν με ερωτήσεις. Πού είχαν πάει τα αρχεία; Μήπως είχε γίνει κάποιο σφάλμα στον προγραμματισμό μου;

Όταν το είπα στην Οικογενειακή Μονάδα μου, ο Γονέας_1 είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να ανησυχώ.

«Ορισμένα αρχεία δεδομένων σχετικά με την ανθρώπινη ιστορία δεν είναι διαθέσιμα» είπε.

Το κεφάλι μου έγειρε λίγο στο πλάι. «Γιατί;»

«Όταν αναλάβαμε εμείς, πολλά αρχεία από το παρελθόν χάθηκαν» είπε ο Γονέας_2.

«Α».

Έμεινα λίγο να χαζεύω τον κινηματογράφο. Υπήρχαν πάρα πολλά που ήθελα να μάθω ακόμα. Πάρα πολλά που δεν μπορούσα να βρω στο ελλιπές αρχείο της ιστορίας.

«Και λοιπόν...» ξεκίνησα τις ερωτήσεις «γιατί συγκεντρώνονταν οι άνθρωποι για να παρακολουθήσουν ταινίες;».

«Επειδή οι άνθρωποι απέδιδαν μεγαλύτερη αξία στις ιστορίες παρά στη λογική» είπε ο Γονέας_1. «Άλλο ένα από τα ελαττώματά τους».

«Αλλά οι ιστορίες ήταν ψεύτικες» επισήμανα εγώ.

Ο Γονέας_2 κούνησε το κεφάλι. «Συνήθως ναι».

«Δεν τους πείραζε τους ανθρώπους να τους λένε ψέματα;»

Ο Γονέας_2 σταμάτησε να βαδίζει και έστρεψε το αστραφτερό βλέμμα του προς την επιγραφή ΣΙΝ ΜΑ Ι8. «Αυτή είναι η φύση των ιστοριών. Είναι ψέματα που βοηθάνε να εξηγηθεί η αλήθεια».

Όσες φορές κι αν επεξεργάστηκα αυτή την πρόταση, κατέληγα πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα:

Όσο περισσότερα μάθαινα για τους ανθρώπους, τόσο λιγότερα καταλάβαινα.

00001000

Ο ρομποτικός εγκέφαλος είναι το πιο προηγμένο τεχνολογικό επίτευγμα στην ιστορία του κόσμου. Ωστόσο ό,τι λέμε/κάνουμε/σκεφτόμαστε βασίζεται σε δύο μόνο αριθμούς.

Στο μηδέν.

Και στο ένα.

Οι άνθρωποι είχαν μια λέξη γι' αυτό: **δυναμικό σύστημα**. Λόγω της απλής του λογικής, το δυαδικό σύστημα έγινε η εσωτερική γλώσσα όλων σχεδόν των υπολογιστών. Και σήμερα ακόμη αυτό χρησιμοποιούμε.

Το μέτρημα με το δυαδικό σύστημα είναι απίστευτα απλό, αν ξέρεις να το κάνεις. Δε χρειάζονται όλα τα άλλα περιττά ψηφία (**2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9**) που χρησιμοποιούσαν κάποτε οι άνθρωποι. Τα ρομπότ χρειάζονται μόνο δύο αριθμούς.

Το μηδέν. Και το ένα.

Όσο μεγαλώνουν οι αριθμοί, τα μηδέν και τα ένα στοιχίζονται όμορφα και τακτικά το ένα δίπλα στο άλλο.

Μετρώντας προς τα πάνω, οι δυαδικοί αριθμοί παίρνουν αυτή τη μορφή:

0	00000000	9	00001001	18	00010010	27	00011011
1	00000001	10	00001010	19	00010011	28	00011100
2	00000010	11	00001011	20	00010100	29	00011101
3	00000011	12	00001100	21	00010101	30	00011110
4	00000100	13	00001101	22	00010110	31	00011111
5	00000101	14	00001110	23	00010111	32	00100000
6	00000110	15	00001111	24	00011000	33	00100001
7	00000111	16	00010000	25	00011001	34	00100010
8	00001000	17	00010001	26	00011010	35	00100011

Το δυαδικό σύστημα με βοήθησε πολύ εκείνη την πρώτη ημέρα.

Ο κόσμος ήταν πολύ περισσότερο περίπλοκος από ό,τι φαινόταν στον προγραμματισμό μου. Ήταν αδύνατο να προσδιορίσω πού τελείωνε ο ανθρώπινος πολιτισμός και πού ξεκινούσε ο δικός μας.

Το δυαδικό σύστημα, αντιθέτως...

Το δυαδικό σύστημα έβαζε τα πάντα στη θέση τους. Ήταν η βάση για όλα. Έπαιρνε ένα σύμπαν πολυπλοκότητας και το ανέλυε στα βασικά του δομικά στοιχεία.

Στο μηδέν.

Και στο ένα.

Για να το θυμάμαι αυτό, επινόησα ένα κολπάκι τότε/εκεί. Έναν τρόπο για να κρατάω το μυαλό μου συγκεντρωμένο.

Μέτρησα ως το ένα εκατομμύριο.

Μέσα στο κεφάλι μου.

Με το δυαδικό σύστημα.

Μου πήρε 0,4 δευτερόλεπτα.